

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (י-ם) 20-3258

בית הדין לעררים בירושלים
לפני כב' הדיין מיכאל זילברשמיד

העוררים:

1. [REDACTED]
  2. [REDACTED]
- ע"י ב"כ עו"ד טל אופיר

נ ג ד

המשיב: **משרד הפנים- רשות האוכלוסין וההגירה**
ע"י הלשכה המשפטית

פסק דין

1. ערר כנגד החלטת המשיב מיום 17.6.2020 הדוחה את בקשת העורר 1 (להלן: "העורר") להעסקת העוררת 2 (להלן: "העוררת") כמטפלת סיעודית מטעמים הומניטריים חריגים.
2. בקצירת האומר יצוין, כי העורר הוא אזרח ישראלי, יליד 1967, מטופל סיעודי המחזיק בהיתר להעסקת עובד זר בתחום הסיעוד העומד בתוקף עד ליום 30.6.2022. העוררת היא אזרחית הפיליפינים אשר נכנסה לישראל ביום 11.2.2007 באמצעות אשרת עבודה מסוג ב/1 בתחום הסיעוד. העוררת הועסקה אצל ארבעה מעסיקים שונים וביום 28.8.2012 סיימה את העסקתה החוקית האחרונה נוכח פטירת מעסיקתה האחרונה. ביום 4.7.2018 התקבלה אצל המשיב בקשת העורר להעסקת העוררת מטעמים הומניטריים. ביום 28.11.2018 התכנסה הוועדה המיעצת לדון בבקשת העורר ומצאה כי אין מקום להיעתר לבקשה. כנגד החלטה זו הגיש העורר ערר מנהלי (ערר 19-2064) במסגרתו ניתן ביום 22.1.2020 פסק דין המורה על החזרת הבקשה לדיון נוסף בפני הוועדה לצורך בחינת מסמכים רפואיים עדכניים. ביום 15.6.2020 התכנסה הוועדה בשנית והחליטה על דחיית הבקשה תוך מתן דגש על כך כי מרבית העובדים הזרים הנמצאים ומגיעים לישראל לצורך עבודה בענף הסיעוד מוכשרים דיים ליתן מענה וטיפול סיעודי העונה לכל צרכיו של העורר. בנוסף סברו חסרי הוועדה, כי בהינתן מקום מגוריו של העורר, באפשרותו למצוא עובד חלופי אשר יענה על צרכיו. לסיום הדגישו חברי הוועדה את 7 יציאותיו של העורר מישראל בגפו מישראל כאינדיקציה לאי תלות בעוררת, באופן השולל לדידם את טענתו לקיום טעם הומניטרי חריג הנובע מהמשך העסקת העוררת.
3. העורר סבור כי החלטת המשיב בעניינו אינה סבירה ואינה מידתית בנסיבות העניין. ראשית, מפנה העורר לכך כי החלטת הוועדה בעניינו התבססה על מסמכים ישנים ובלתי מעודכנים, כאשר המסמך האחרון המתועד הוא מיום 20.2.2019 – קרוב לשנה וחצי ממועד מתן החלטה. בנוסף, מפנה העורר לכך כי תאריך

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

מועד הגשת הבקשה כפי שמופיע על טופס ההחלטה הוא **שגוי**. אשר ליציאותיו של העורר מגבולות המדינה נטען כי אלה היו לצורך קבלת טיפול רפואי ולמצער לא אפשרו את צרופה של העוררת נוכח מצבה המשפטי. בהקשר זה מלין העורר על כך כי לא נערך כל בירור ממצה על ידי הוועדה בעניינו, ובכל מקרה לא נתבקשה תגובתו טרם מתן ההחלטה, באופן אשר פגע הלכה למעשה בזכותו להביא את טענותיו בפני הרשות. העורר מפנה למסמך רפואי מיום 29.4.2020 המתאר החמרה במצבו. עיקר טענתו של העורר נסובה על הקשר עם העוררת הדוברת את שפתו (צרפתית) אשר מאפשר לגישתו טיפול מיטבי בו. זאת ועוד, ביום 23.5.2021 הגיש העורר הודעה מטעם תאגיד השמת עובדים זרים ממנו עולה כי אין בקיים עובדים זרים הדוברים צרפתית וכי אין יבוא של מטפלים זרים בתחום הסיעוד מארצות דוברות צרפתית. אשר על כן, ובהינתן כי העורר דובר רק את השפה הצרפתית, מתבקש ביה"ד לקבל את הערר.

4. עמדת המשיב היא כי דינו של הערר להידחות נוכח כניסתם של עובדים זרים למדינה פוסט משבר הקורונה. בנוסף סבור המשיב, כי טענותיו של העורר על פגיעה בו נוכח ניתוק הקשר עם העוררת אינן מהוות כשלעצמן טעם הומניטרי מיוחד המצדיק את קבלת הבקשה. המשיב מפנה בהקשר זה לשיקול הדעת הרחב אשר ניתן לוועדה בבואה לדון בבקשות להעסקת עובדים זרים מטעמים הומניטריים ומדגיש כי כלל טענותיו של העורר נבחנו באופן מעמיק וממצה על ידי הוועדה. אשר לטענתו של העורר בדבר רצונו למטפלת הדוברת את שפתו מופנה ביה"ד לערר 19-2626 **מרים אביאל נגד רשות האוכלוסין וההגירה** שם קבע ביה"ד כי לא קמה חובה כי המטפל ישלוט בשפתו של המטופל כל עוד מתאפשרת תקשורת בסיסית בין השניים. אשר על כן סבור המשיב, כי לא קמה עילה להתערב בהחלטתו ומשכך דינו של הערר להידחות.

5. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון בפני נחה דעתי כי יש להחזיר את התיק לדיון נוסף בוועדה.

6. בהתאם לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, אין למי שאינו אזרח ישראלי (או בעל אשרת עולה) זכות קנויה להתיישב בישראל, ושיבתו בישראל מותנית בקבלת רישיון ישיבה בהתאם לחוק, על פי שיקול דעתו של שר הפנים, אשר הוכר בפסיקה כשיקול דעת נרחב ביותר. כמובן, שהחלטת המשיב אינה חסינה מפני ביקורת שיפוטית. בית הדין יתערב בהחלטה כאשר המשיב אינו שוקל שיקולים ראויים, מתעלם מנתונים חיוניים או פועל שלא בהתאם לחוק.

7. טענתו העיקרית של העורר היא כי לא ניתן להשיג מטפל חלופי הדובר את שפתו, היא השפה הצרפתית. העורר מחדד ומדגיש כי אינו דובר כל שפה אחרת באופן אשר עלול להקשות עליו לקבל טיפול ראוי. יוטעם, כי טענתו זו של העורר גובתה במסמך מאת תאגיד העוסק בתחום ההשמה של עובדים זרים, ולא נסתרה על ידי המשיב. בתגובתו מיום 11.6.2021 חזר המשיב על טענותיו בדיון בפני לפיהן אין באי ידיעת שפת המטפל כדי להשליך על החלטת הוועדה לסרב את הבקשה. לדידו, די בכך שהעובד שולט בשפה האנגלית בכדי לאשר את כניסתו לישראל ועבודתו בה. לצורך חיזוק טענתו זו הופנה ביה"ד לפסק דין בערר 19-2626 שם נקבע כי "אין חובה, כי על העובדת לשלוט בשפת המטופל. כל עוד מתאפשרת תקשורת שהיא, די בכך כדי ליתן את הטיפול. לשם המחשה בלבד, עדים אנו במעשי יום-יום בבתי החולים ובקופות החולים, כי ניתן ליתן טיפול ראוי וטוב גם ללא שליטה מלאה בשפת המטופל, כל עוד קיימת תקשורת בסיסית (ולצורך זה אף הוצא שיחון עברי-ערבי לרופאים וצוותי רפואה)".

8. אין לי אלא לחלוק על נקודת המוצא של המשיב כפי שזאת משתקפת בתשובתו בפני. להשקפתי, תפקידו של המטפל הסיעודי אינו מסתכם במתן טיפול נקודתי לצרכיו של מטופל, וככל שכך העניין, אין למתוח קו משווה בין הטיפול לו זוכים המטופלים בבתי חולים או בקופות חולים. לדידי, המטפל הסיעודי הוא הלכה למעשה "חבר לחיים" או "חבר לשותפות גורל". ככזה, שוהה המטפל כל שעות היום לצד המטופל ונדרש לכלל צרכיו באופן רציף וסדיר. כפועל יוצא, ולצורך דאגה לרווחת המטופל, קיים צורך מובהק (מקום בו

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

הדבר מתאפשר) לתקשורת מיטבית, והכל במטרה כמובן לדאוג לסביבה תומכת ומחבבת. סביבה כזו יכולה להתקיים להבנתי רק אם קיימת תקשורת ראויה בין הצדדים ואין די בתקשורת בסיסית, שכן מקום בו אין באפשרות הצדדים לתקשר כנדרש עלולה להיפגם איכות הטיפול. במקרה שבפני הובהר כי העורר דובר אך את השפה הצרפתית, ולאחר אירוע מוחי אותו עבר אין באפשרותו אף ללמוד דרכי התקשורת נוספות. בהינתן נסיבות העניין, וכאשר עסקינן במקרה חריג ויוצא דופן, ראוי כי הרשות תיתן את דעתה לכך כי חרף מאמצים רבים מצד העורר ובני משפחתו לא עלה בידם להתקשר עם מטפל הדובר את שפת העורר גם בהיותם תושבי מרכז הארץ. דווקא – בהחלטת המשיב אין כל התייחסות לטענה זו של העורר. בבחינת למעלה מן הצורך סבורני כי יש ליתן את הדעת גם לטענות העורר בדבר יציאותיו את הארץ לטיפולים רפואיים בלבד באופן הסותר את טענת המשיב לאי תלות בעוררת.

9. סוף דבר, הנני מורה על החזרת התיק לבחינה מחודשת.

10. כל צד יישא בהוצאותיו.

11. עד לאחר 30 יום ממועד החלטת המשיב בבקשה לא יינטו הליכי אכיפה כנגד העוררת.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי בירושלים, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום.

ניתן היום, ד' תמוז תשפ"א, 14/06/2021, בהעדר הצדדים.

.....
מיכאל זילברשמיד, דיין
בית הדין לעררים